

Har și glorie

Psalmul 84

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 23.01.2020, Actualizat: 24.01.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Acest Psalm frumos redă experiențele rămășiței temătoare de Dumnezeu a lui Israel din ziua din urmă, când ei, eliberați din captivitatea îndelungată, vor reveni la locuința lui Dumnezeu în Sion. Duhul harului, care străbate acest Psalm, ne permite aici, spre deosebire de alți Psalmi, să facem mai ușor o aplicare la creștin, căci și acesta este pe cărarea pelerinajului spre casa Tatălui în înălțime. Sunt trei teme, care subîmpart psalmul în trei părți:

- Frumusețea casei lui Dumnezeu, spre care merge psalmistul, și binecuvântarea/fericirea acelora care locuiesc în această casă (Psalmul 84.4,5).
- Experiențele pe drumul care conduce spre această casă, și binecuvântarea/fericirea aceluia care merg pe acest drum (Psalmul 84.6-7).
- Mângâierea rugăciunii și binecuvântarea/fericirea omului care se încrede în Domnul (Psalmul 85.8-12).

Astfel ne este prezentată aici o binecuvântare întreită:

- binecuvântarea de a locui acolo unde locuiește Dumnezeu
- binecuvântarea de a merge pe drumul care conduce spre locuința lui Dumnezeu;
- binecuvântarea de a te încrede în Dumnezeu în mersul pe acest drum (Psalmul 84.4,5,12).

Locuința lui Dumnezeu (Psalmul 84.1-3)

Psalmul 84.1-3: Către mai-marele muzicii. Pe ghitit. Un psalm al fiilor lui Core. 1. Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! 2. Sufletul meu dorește și chiar tânjește după curțile Domnului; inima mea și carnea mea strigă după Dumnezeul cel viu. 3. Chiar vrabia a găsit o casă, și rândunica un cuib pentru ea, unde și-a pus puii; altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeul meu! 4. Ferice de cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lăuda fără încetare! Opre.

Psalmul începe cu o expresie a bucuriei pentru casa lui Dumnezeu – „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor!” Inima temătoare de Dumnezeu recunoaște, că ea a fost chemată să locuiască la Dumnezeu, în locuința proprie a lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu Însuși, Dumnezeul cel viu, este acolo face această locuință așa de plăcută pentru inima psalmistului. Tot ce este în curțile din față ale acesteia vorbește despre gloria lui Dumnezeu. Acolo Dumnezeu este revelat pe deplin, și deoarece El Se arată deplin, El poate fi cunoscut pe deplin. Sufletul dorește să ajungă în aceste curți ale gloriei, căci inima și carnea nu pot fi satisfăcute dacă ele sunt despărțite de Dumnezeul cel viu.

În același duh credinciosul privește spre casa Tatălui: o casă în care totul vorbește despre Dumnezeu Tatăl. Credinciosul se află în împrejurări potrivnice, în care cel care se teme de Dumnezeu suferă, unde răul se înmulțește, atât în lume cât și între aceia care se numesc copii și popor al lui Dumnezeu; acolo unde voința omului se impune și gloria omului este pusă în scenă; și acolo unde aparent Dumnezeu nu intervine, ci este liniștit și retras. Cu toate acestea credința știe că Dumnezeu trăiește și ea privește spre locuința lui Dumnezeu. Acolo se vede

că Dumnezeu este Dumnezeul cel viu, și totul vestește gloria lui Dumnezeu. Casa, spre care noi mergem, este realmente desăvârșită în sfințenie și dragoste; dar ce ar fi un loc desăvârșit fără Acela căruia îi aparține casa, și fără Hristos, Acela care ne face cunoscut pe Tatăl.

Sufletul adevăratului israelit cunoaște că Acela care dă o locuință pentru pasăre și un cuib pentru rândunică (respectiv o casă pentru păsărea fără valoare și un loc de odihnă păsării neostoite; remarca redacției), cu siguranță are un loc de odihnă și pentru poporul Său: „Altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeul meu!” (Psalmul 84.3). Credinciosul poate spune, că Dumnezeu a pregătit un loc de odihnă pentru poporul Său în jertfa primită a lui Hristos: „Pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, ..., în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.25,26).

Însă dacă Dumnezeu a dobândit poporului Său în altarul Său un loc sigur de odihnă, atunci El a făcut aceasta cu scopul de a aduce pe poporul Său la Sine, ca să locuiască cu El în casa Sa. În această locuință ei îl vor „lăuda fără încetare” (Psalmul 84.4). Dacă Hristos devine jertfa mare pe altarul de pe Golgota, aceasta trebuie să dea naștere la un popor care cântă lui Dumnezeu în casa Sa. Acela, care a scos strigătul, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, putea răspunde: „Totuși, Tu ești Cel Sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel” (Psalmul 22.1,3). El a murit ca să satisfacă sfințenia lui Dumnezeu (respectiv, să împlinească cerințele ei) și să dobândească un popor care cântă cântări de laudă. Înaintea ochilor noștri se înalță frumusețea locuinței lui Dumnezeu – unde Dumnezeu va locui în mijlocul unui popor care cântă cântări de laudă.

*Acolo dragostea Ta se-odihnește
Și fericirea în jur stăpânește.
Peste măsură binecuvântați în Tine,
Te laudă, Te adoră toți pe Tine.*

Cărările (Psalmul 84.5-7)

Psalmul 84.5-7: 5. Ferice de omul a cărui putere este în Tine: în inima lor sunt croite drumuri! **6.** Trecând prin valea plângerii, ei o fac un izvor; și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. **7.** Ei merg din putere în putere, se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion.

Psalmistul începe într-un mod foarte frumos cu binecuvântarea locuinței lui Dumnezeu. După aceea el ne prezintă drumul care conduce la această locuință. Acesta este și felul de a proceda al Domnului, atunci când în ultima lui vorbire prezintă adevărul ucenicilor Lui. El nu vorbește mai întâi despre încercările și împotririle de pe drum, ca apoi, la sfârșitul vorbirii Sale, să le prezinte binecuvântarea casei Tatălui. Domnul alege un drum mai bun: El începe vorbirea în Ioan 14 cu prezentarea frumuseții casei Tatălui. Înainte ca noi să fim chemați să pornim în călătorie, să ne expunem încercărilor și greutăților ei, ne este asigurată gloria casei, spre care conduce această călătorie. Ca și psalmistul, noi mergem pe drum prin vale, în lumina cetății aflate pe munte.

Această călătorie ne este prezentată în versetele 5-7. În versetul 5 noi suntem văzuți ca aceia care merg pe cărări croite – *noi înaintăm*. În versetul 6 suntem în valea plângerii – *noi trecem*. În versetul 7 se vede Sionul – în care *noi intrăm*. „Drumurile croite”, care conduc în Sion, trec prin țara vrăjmașului. Uneori drumul pare să fie lung și aspru și încețoșat, și sufletul ostenit își dorește să fie la sfârșitul călătoriei. De aceea cea mai mare necesitate pentru călătorie este puterea. Această putere se găsește numai în Dumnezeu, de aceea psalmistul spune: „Ferice de omul a cărui putere este în Tine.”

Pasajul din Noul Testament, care mai mult decât toate celelalte descrie cărarea călătoriei în zilele rele, începe cu încurajarea: „Întărește-te în harul care este în Hristos Isus” (2. Timotei 2.1). Dacă locuința lui Dumnezeu este țelul preocupării inimii, atunci și drumul într-acolo va avea un loc în inimă. Dacă pentru inima noastră cărarea pelerinajului este puțin atrăgătoare, nu revelează aceasta atunci o inimă care este puțin captivată simțământul pentru gloria patriei din înălțime, la care am fost chemați?

După aceea ne sunt prezentate însușirile acestui drum. El trece prin „Valea plângerii”. Ea nu este o simplă vale a încercărilor și împotriviților, ci este o vale a plângerii. „Plânsul” nu vorbește numai de încercări, ci și de experiențele în încercări. Privite în ele însele, încercările ar putea să ne împietrească; experiențele, care sunt învățate în încercări – „plânsul”, care exprimă simțămintele adânci ale sufletului înaintea lui Dumnezeu în timpul încercărilor – devin un izvor al binecuvântării pentru suflet. Acela care își ia puterea din Dumnezeu și Îi aducem îngrijorările sale, va transforma „valea plângerii” într-un „loc de izvor” al binecuvântării spirituale. În duhul psalmistului, apostolul poate spune lui Timotei, că el își amintește de lacrimile lui (2. Timotei 1.4). El și-a amintit nu numai de încercările lui Timotei, ci și de „lacrimile”, care au luat naștere prin aceste încercări.

În afară de aceasta, pe drumul care conduc spre casa lui Dumnezeu, este și „ploaia timpurie”, care acopere valea cu binecuvântări (Psalmul 84.6). Ploaia vorbește despre ceva, care vine de sus – întreaga slujbă a lui Hristos, pe care Duhul lui Dumnezeu o aduce de sus, ca să învioreze și să bucure inima. Expresia „ploaia timpurie” descrie ploaia liniștită și plăcută, care înviorează terenul în timpul semănatului (Deut 11.14). „Valea plângerii” pregătește sufletul pentru primirea lucrării de har a lui Hristos venită din cer.

Astfel sufletul, înviorat de izvoarele de jos și de ploaia timpurie de sus, înaintează din putere în putere. Aceste cuvinte nu înseamnă nicidecum o rezervă de putere, la care se adaugă mereu mai multă putere, indiferent cât de mult crește puterea. Ele prezintă mai degrabă o alimentare proaspătă cu putere de la o zi la alta.

Sfârșitul sigur al călătoriei este, că fiecare călător se va înfățișa înaintea lui Dumnezeu în Sion (Psalmul 84.7). S-ar putea ca noi să ne prăbușim pe drum, și cu regret se întâmplă așa ceva. S-ar putea să ne oprim pe drum, s-ar putea să devenim dezgustați de drum, s-ar putea să devenim slabi în urma pe Domnul; dar cu tot eșecul și toată slăbiciunea toți vor ajunge înaintea lui Dumnezeu în Sion. Dacă Domnul a spus „Oile Mele ... nicidecum nu vor pieri niciodată” (Ioan 10.28), atunci putem fi siguri că toate oile Lui vor ajunge în cele din urmă în patrie. Ele merg mai departe pe drumul lor; una după alta dispar privirii noastre, dar fiecare în parte se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion. Și acolo în final se vor întâlni toate.

*Curând vor înceta și suferințe și temeri,
Și-n patria noastră curând vom intra.
Ierusalimul ceresc se-arată privirii,
Și ziua gloriei noastre nu va-ntârzia.*

*Ultimele lacrimi din ochi rapid se usucă.
Privește-L pe El în nori revenind.
Cerească și pură bucurie gusta-vom:
A Tatălui dragoste și-a Domului Însuși având.*

Rugăciunea (Psalmul 84.8-12)

Psalmul 84.8-12: 8. Doamne, Dumnezeu oștirilor, ascultă rugăciunea mea; pleacă urechea, Dumnezeu lui Iacov! Oprește. 9. Tu, scutul nostru, vezi, Dumnezeule, și privește fața unsului Tău. 10. Pentru că mai bună este o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte. Aș vrea mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății. 11. Pentru că Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție. 12. Doamne al oștirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!

Psalmul se încheie cu rugăciunea sufletului temător de Dumnezeu, care este în călătorie pe drumul care duce spre casa lui Dumnezeu. Într-un fel deosebit de frumos psalmistul se adresează lui Dumnezeu ca „Dumnezeul oștirilor” și ca „Dumnezeul lui Iacov”. Psalmistul se adresează lui Dumnezeu conștient fiind de maiestatea Sa divină și de puterea Sa, ca Dumnezeu al oștirilor; și ca la Acela care are orice har, și cu care îl leagă o relație de legământ: Dumnezeu lui Iacov. Dumnezeu a intrat în legătură cu Iacov pe baza harului suveran, și Dumnezeu a dovedit lui Iacov, care mereu a eșuat, orice har pe tot parcursul pelerinajului lui. Dumnezeu puterii și Dumnezeu harului, cu care noi suntem în legătură, este Acela care ne poate duce pe drumul spre glorie.

După aceea psalmistul exprimă în rugăciunea lui motivul încrederii lui, prin aceea că el privește la Dumnezeu: „Tu, scutul nostru, vezi, Dumnezeule, și privește fața unsului Tău!” (Psalmul 84.9). Cine altul, dacă nu Hristos este Unsul lui Dumnezeu? Baza tuturor binecuvântărilor noastre – baza întregii noastre încrederi – constă în aceea, că Hristos este tot ceea ce Dumnezeu dorește de la El, și că El a făcut tot ceea ce Dumnezeu voia să aibă făcut, așa că harul Lui se poate revărsa în binecuvântare pentru păcătosul nedemn. Dumnezeu privește la Hristos ca la Acela care a fost uns pentru a face lucrarea mare, și Dumnezeu este satisfăcut în Hristos și cu lucrarea făcută de El. De aceea Dumnezeu poate fi un scut pentru credincios. El îl poate apăra de judecată, de moarte și de toată puterea vrăjmașului, pe baza a tot ce El a găsit în lucrarea lui Hristos. Sufletul face cu adevărat bine să se bazeze pe satisfacția pe care Dumnezeu a găsit-o în Hristos, și să spună: „Privește fața Unsului Tău!”

În lumina gloriei care va veni, lumea și tot ce poate oferi ea poate fi lăsată în urmă. Ce pot oferi corturile răutății în comparație cu curțile Domnului? O zi în curțile Sale este mai bună decât o mie de zile petrecute în împrejurările cele mai favorabile în locuințele oamenilor. În cel mai bun caz lumea are un cort provizoriu ca locuință; Domnul ne duce într-o patrie veșnică.

Cu Dumnezeuul puterii și al harului înaintea sufletului său, binecuvântat și primit în Preaiubitul, cu spatele lui îndreptat spre lume și cu fața îndreptată spre glorie, credinciosul poate înainta pe drumul său având conștiința binecuvântată, că Dumnezeu este un soare și un scut. El este lumina, care ne călăuzește într-o lume întunecată, și scutul, care ne apără de o lume rea. Zi după zi El ne dă harul necesar; și harul, care a început pe pământ, se va sfârși în glorie în înălțime. Nimic altceva decât gloria este răspunsul potrivit la harul Său. Greutatea veșnică de slavă este singurul răspuns potrivit la bogăția nespus de mare a harului Său. La începutul călătoriei noastre harul ne-a căutat și ne-a găsit; la sfârșitul călătoriei ne așteaptă gloria. Între harul de la început și gloria de la sfârșit Domnul „nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție” (Psalmul 84.11).

Asigurat pe deplin de „harul”, „gloria” și toată „bunătatea” lui Dumnezeu, sufletul poate încheia cu cuvintele: „Ferice de omul care se încrede în Tine!” (Psalmul 84.12). Noi putem cânta:

*Grăbește-nainte, de la har la glorie,
Tare-n credință, prin rugăciune înaripat,
Veșnicia cerească țelul tău să fie.
Condus, iubit de Dumnezeu, în patrie-ai intrat.*

Tradus de la: [Gnade und Herrlichkeit](#)

Titlul original: „Grace and Glory”
din *Edification*, Anul 6, 1932, pag. 197-205

Traducere: Ion Simionescu